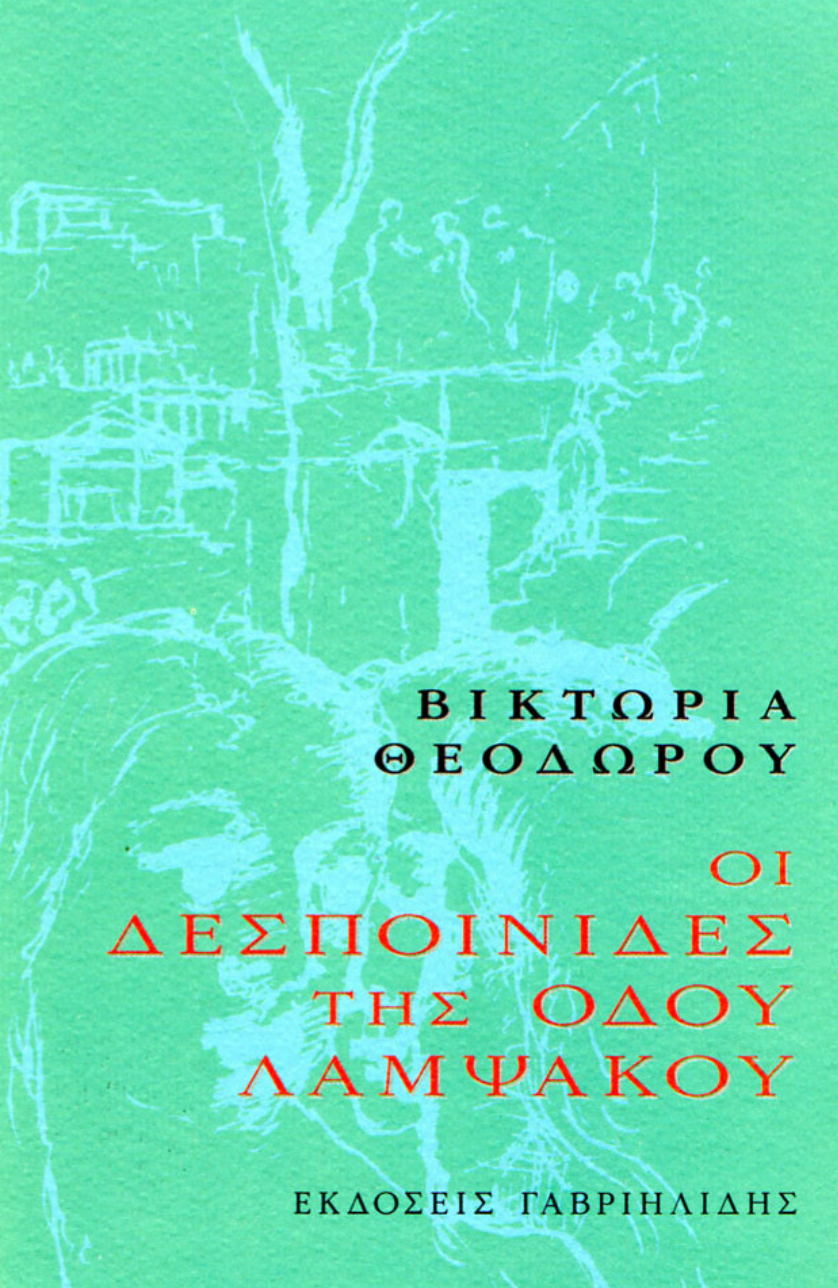

ΒΙΚΤΟΡΙΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΟΙ
ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ
ΤΗΣ ΟΔΟΥ
ΛΑΜΨΑΚΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Ήταν σαν ένα επίγειος τάφος αυτό το κτίσμα, στριμωγμένο, χωρίς καλαισθησία, δίπλα στο αρχαιοπρεπές νοσοκομείο. Ένας προθάλαμος του Άδη, ψυχρός και σταχτής, χωρίς λουλούδια. Ήταν κι οι δυό από μακρινά χωριά. Οι δικοί τους δεν είχαν ακόμα φτάσει με τ' αργοκίνητα μεταπολεμικά λεωφορεία. Ίσως και να μην ερχόταν κανείς...

Στο χώροισμα υπήρχε ένα καντήλι, δέηση κάποιου θεραπευμένου. Ήταν αναμμένο και το λάδι του αρκετό για να κρατήσει ως την αυγή.

Η Βάσω όμως έπρεπε να προσκυνήσει και να τις αποχαιρετίσει. Τα φορεία εκείνα με τις νεκρές αναδύθηκαν στο νου της, και της μετέδωσαν τη γαλήνη, τη φρικτή τους γαλήνη. Τη βοήθησαν ωστόσο να δεχτεί το χτύπημα, που άλλωστε περίμενε, χωρίς να ξεγελιέται από τις παρηγοριές του Σταμάτη και των συμμαθητριών της.

Αν και απόβλητη και πεταμένη στο δρόμο ήταν τουλάχιστον ζωντανή και γερή. Θα τη βοηθούσαν τα νιάτα της, η πίστη και οι σπουδές της, να βρει κάποια θέση να επιζήσει.

Οι νοσοκόμες περιζήτητες και κακοπληρωμέ-